

Medved in čebele.

Kačen medved prileze iz gozda iskat si živeža. Pride do ulnjaka in začne lizati med. Čebela to vidi, vzleti iz ula in ga piči na uho. To medveda takó razkači, da vse ule po tleh razmeče. A zdaj je še le pravo zadél! Vsi rôji se vánj zalete in ga opikajo do krvavega. Medved začne bežati kolikor so ga noge nesle. Zeló ga je sram in kesà se, da si je s svojim maščevanjem toliko sovražnikov nakopal.

Bolje krivico potrpeti, nego z maščevanjem sovražnika dražiti. Če bi bil medved jedni sami čebeli prizanesel, bi ne bile šle vse druge nad njega.

Najlepši časi.

Minka:

Kateri čas se v celem léti
Najljubši vam, sestricé, zdi? —
O tem katera razodéti
Menénje svoje hoče mi?

Anica:

Odgóvor jaz ti dádem, Mica! —
Najljubši je vzpomládi čas.
To óbče znana je resnica,
Naráve to spričúje kras!

To priča trávníkov zelénje,
V zelenem gaji petje ptíc,
Povsòd prebújeno življenje
In drevja cvet in kinč evetie!

Minka:

Ti imaš prav — to je resnica!
Se tudi meni zdi takó.
Kaj deješ ti (kazaje Olgo) na tó, sestrica,
Se vjemaš z naju mislijo?

Olga:

Še ljubše zdi se mi polétje,
Po polji žito ko zori,
Ko prepelice ljubko petje
Vesélja čute nam budí;

Ko zrélo žito veže v snòpe,
Ko trava rósna se kosí
Ter spravlja se v visóke kòpe, —
Ko vse se giblje, — kar živí!

Minka:

Takó je, Olga; res, polétje
Najlepši letnih časov je,
Saj kras vzpomládi, ptíchie petje
Le v času tem nahaja se.

Rôza:

Nikár! Brez dvombe čas jeséni
Najljubši in najlepši je;
Kar daje tá, tegà nobéni
Nam v letu celem ne dájé:

Orehe, hruške, grôzdje sóčno,
In breskve, smôkve, jábolka! —
Trdím zatorej jaz odlóčno,
Da prvi v letu čas je ta.

Minka:

Saj rés! da več kot vse krasôte
Otrokom sadje nam veljá!
To prave so še le dobrôte; —
Kaj vzpómlad nam polétje dá?

Julika:

Jaz zadnja pa trdím: da zíma
Je lepša kot vsak letni čas;
Lepote ta posebne íma,
Čeprâv kdaj hud je zimski mraz!

Odeja snežna ko pokriva
Goré in plan in breg in log,
Veselje nam srcá zalíva,
Ko belo vse je krog in krog.

Minka:

To vender móžno ní, v prírodí
Da vsak bi čas najlepši bil!
Sodník pravičen naj rásódi,
Kedó je pravdo to dobil! — —

Janko:

Vam jaz bom ta sodník pravičen,
A vdati se vam sodbi je;
V rásodbi bodem nepremičen,
Pogój vam ta — v pogodbi je!

Vse:

Rásodbi tvoji brez upôra
Udati hócemo se vse;
Če ktera se ne vdá — ta môra
Takój od nas pobrati se!

Janko:

So ljubi, lepi, rés, vsi časi,
Kateri pa najlepši je
Ne vjemajo se vaši glasi,
To sodba moja naj pové.

Trdíla Júlika je prav, da zíma
Je lepša kot vsak letni čas.
Lepót v naravi sicer níma
Drugjè nje radóst je in kras.

Po híšah v času tem raduje
Po svetu celem ljudstvo se,
Ko se v božičnih dnéh praznuje
Spomín na božje Détece.

Ko se v nebeškem svojem krási
Drevó božično lesketá,
Za vse so to veselja časi,
Veselja časi rájskega!

Nad radóst to je ni radósti,
Je v letu celem ni nikár;
Da prišel Bog je z visokósti,
Veselje díha vsaka stvar.

Vse:

Pravična tvoja je rásodba:
Božični dni najlepši so,
To časov vseh spríčuje zgodba,
Vesélje ljudstev príča to!

Zatórej Détetu v zahvalo
Zapójmo pesen zdaj na glas,
Da nam radóst nebeško dalo,
Najlepši dalo v zimi čas!

Vsi pojóč:

Bódi hvaljen in pozdrávljen,
Ki prišel si z visočín,
Bodi hvaljen, bodi slávljen
Vekomaj nam božji Sin!

dr. H. Z.

Domača vas.

Na prijazni Soški strani
Vas priprosta mi leží,
Lepše níma svet prostrani,
Lepše ni nikjer vasi.

Svetu šumnemu se skriva
Mej gorámi mirni raj;
Sladki mir nad njim se zlíva:
In to je moj rojstni kraj!

Kaj so kraji mi bogati,
Mesta, trgi in vasi!
Kakor biser v kroni zlati
Vas domača se mi zdí!

Milutin.

